

TRĂIA ODATĂ UN CIZMAR cumsecade, care, urmărit de ghinion, ajunsese foarte sărac. Mai avea o singură bucată de piele care îi ajungea doar pentru o ultimă pereche de încălțări.

— Da' ce piele faină! a zis nevasta lui. E catifelată ca untul și rezistentă ca mâinile tale.

— Draga mea, a zis cizmarul, în seara asta croiesc pielea, iar mâine în zori voi meșteri din ea încălțările.

În dimineața următoare, când cei doi au intrat în atelier, au rămas uluiți de ce le-a fost dat să vadă. În fața lor, pe bancul de lucru se lăfăia o pereche de încălțări cusute cu iscusință de o mână măiastră.

— D-dar... cine? Cum? a bâiguit cizmarul.

Nevastă-sa rămăsese cu ochii zgâiți. Taman atunci s-a nimerit să intre în prăvălie un domn fercheș.

— Da' strașnice încălțări! s-a minunat el. Musai să le-ncerc.

Încălțările îi veneau ca turnate. Parcă ar fi fost făcute anume pentru el. De bucurie, a plătit de două ori prețul cerut.

Cizmarul avea acum destui bani ca să-și cumpere piele pentru încă două perechi de încălțări.

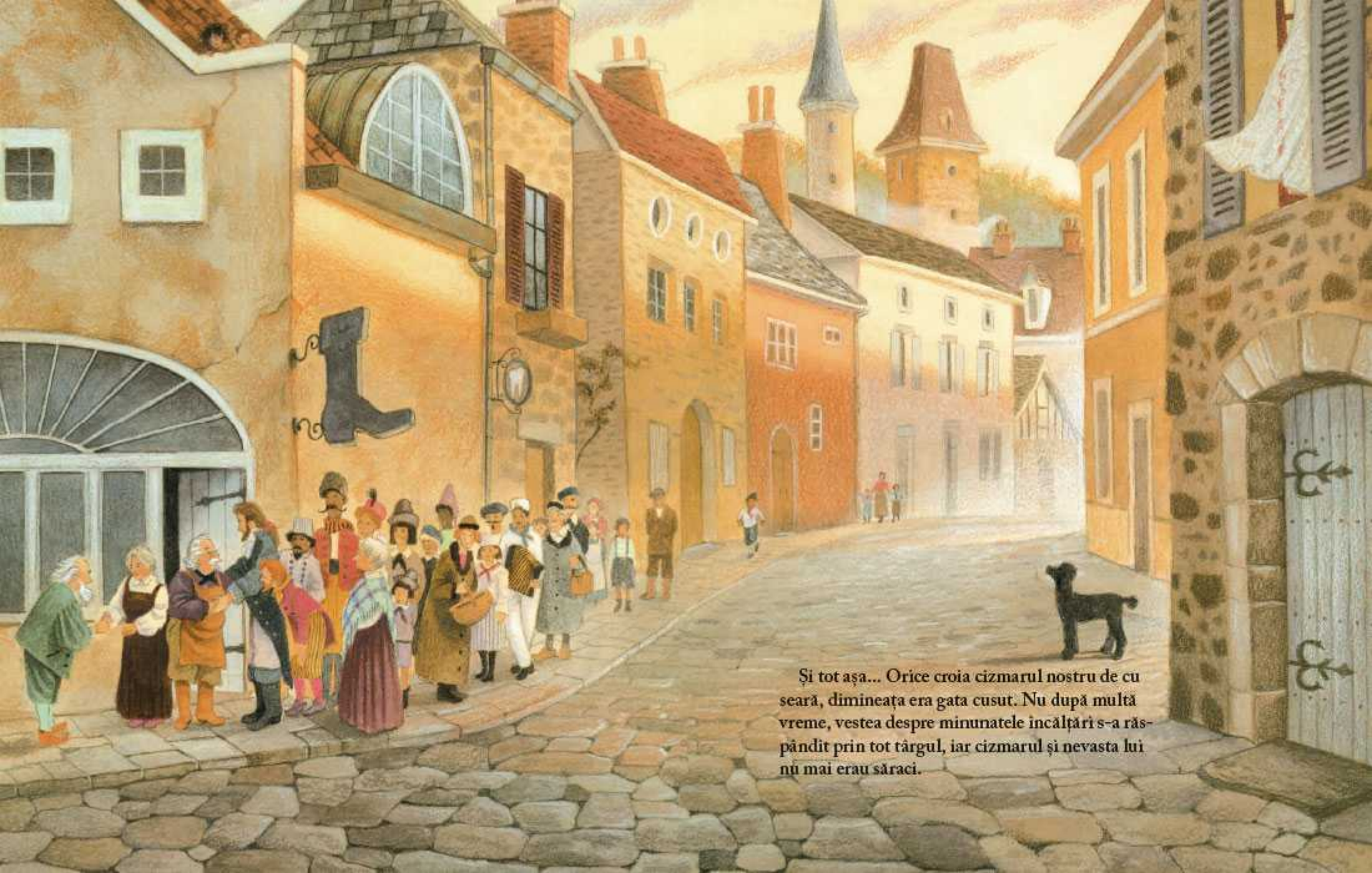

Cum făcuse și cu o seară în urmă, cizmarul a croit pielea pentru încălțări și s-a dus la culcare. Și, din nou, dimineața, încălțările îl așteptau – isprăvite! Nici de astă dată n-au dus lipsă de cumpărători și, la fel ca înainte, aceștia au plătit de două ori prețul cerut.

Acum cizmarul avea destui bani să cumpere piele pentru încă patru perechi de botine.

A doua zi în zori, ca și până atunci, botinele erau gata.

Și tot așa... Orice croia cizmarul nostru de cu seară, dimineața era gata cusut. Nu după multă vreme, vestea despre minunatele încălțări s-a răspândit prin tot târgul, iar cizmarul și nevasta lui nu mai erau săraci.

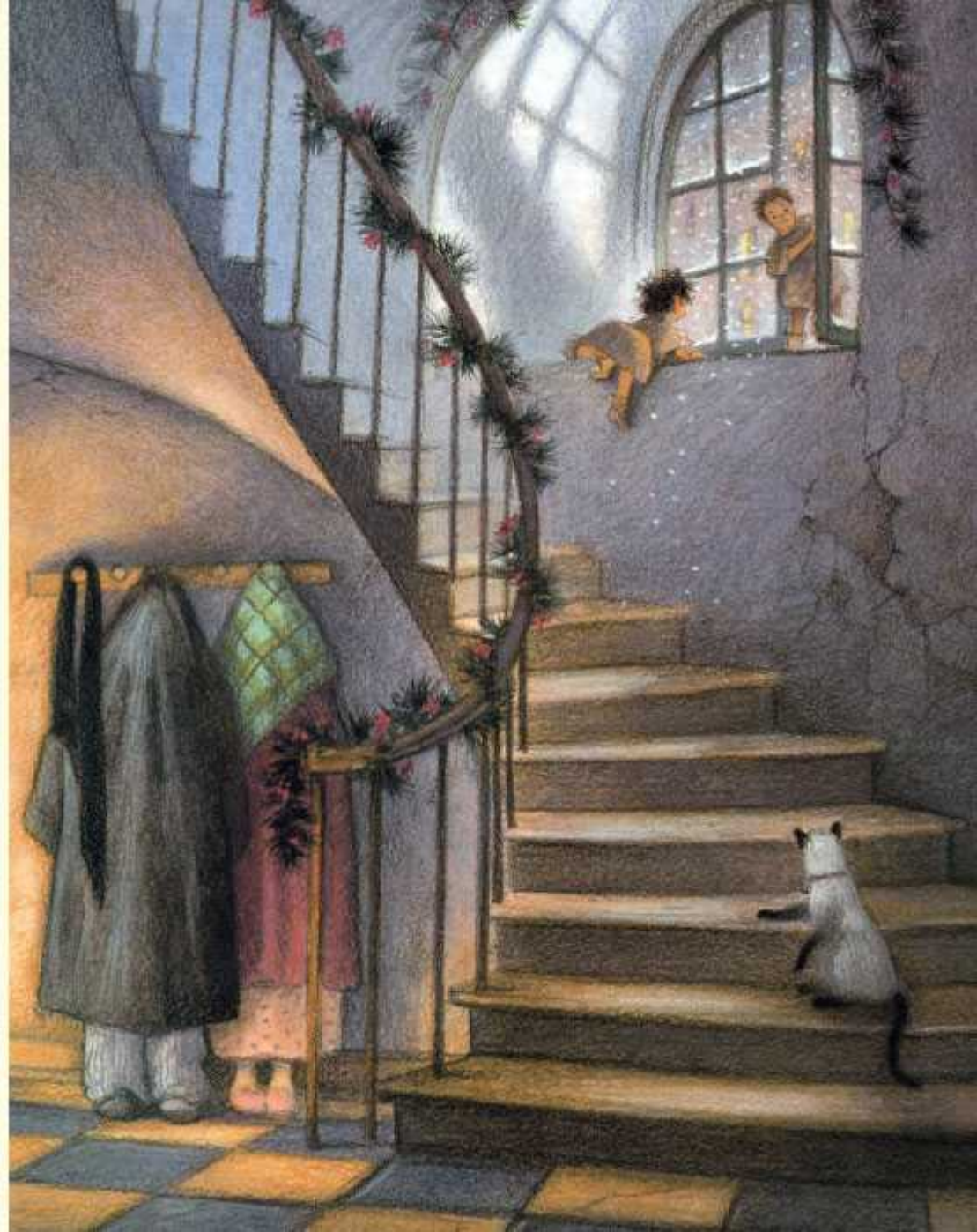

Într-o seară, aproape de Crăciun, pe când cizmarul croia niscai bucăți de piele pentru noi încălțări, nevasta lui a grăit așa:

— Dragul meu, oare cine ne-a dăruit nouă asemenea bogăție? Ce-ar fi să veghem noaptea asta, să vedem cine vine în prăvălia noastră și coase încălțărilor?

Cizmarul s-a învoit. Au aprins un opaiț la intrare, s-au pitit după hainele atârinate în cuier și au așteptat. Când ceasul a bătut miezul nopții, au auzit cum scârțâie o fereastră și se furișează niște picioarușe. Ițindu-se din ascunzătoarea lor, au văzut doi copilași cum se strecoară în atelier. Purtau niște încălțări ca vai de lume, iar ca să se apere de ger, se înfășuraseră în niște straie de sac peticite.

— Spiriduși! a șoptit nevasta cizmarului.

Spiriduşii nu s-au oprit până când încălţările n-au fost gata și stăteau aranjate frumos pe teighea: cizme de călărie zdravene, conduri delicați, pantofiori de bal ușori ca fulgul și bocanci de lucru rezistenți. După aceea, spiriduşii s-au strecurat pe vârfuri afară din atelier, au luat-o pe scări în sus și au ieșit pe fereastră.